

Luca și Jucăriile Lui Preferate

Luca avea o mulțime de jucării. Mașinuțe colorate, figurine, cuburi și un set mare de piese cu care construia tot felul de lucruri. Îi plăcea să le aranjeze frumos și să se joace cu ele exact așa cum își imagina.

La grădiniță, copiii se strâneau adesea în jurul lui.

— Pot să mă joc și eu? întreba cineva.

Luca strânea jucăria mai aproape de piept și spunea:

— Nu acum. Sunt ale mele.

Așa că, de cele mai multe ori, Luca se juca singur. Construia drumuri, parcuri și case pentru figurinele lui. Dar, după un timp, parcă joaca nu mai era la fel de interesantă. Turnurile se terminau repede, mașinile mergeau mereu pe aceleași trasee, iar în jur era cam multă liniște.

Într-o zi, lângă el s-a așezat Maria. Nu a cerut nimic. Doar s-a uitat la construcția lui și a spus:

— Ar fi frumos dacă drumul ăsta ar duce până la un parc.

Luca s-a uitat la piese. S-a gândit puțin. Apoi a întins o piesă.

— Poți să îmi arăți?

Maria a zâmbit și a început să construiască. Încet, li s-au alăturat și alți copii. Fiecare a venit cu o idee: un pod, un parc, o casă mare. Luca se uita uimit cum joaca lui devenea din ce în ce mai interesantă.

La final, construcția era mult mai mare decât orice făcuse singur. Și, cel mai important, era plină de râsete.

Atunci Luca a înțeles ceva: jucăriile lui nu dispăreau când le împărțea. Din contră, joaca devenea mai frumoasă atunci când o împărțea cu ceilalți.

Din ziua aceea, Luca nu s-a mai temut să spună:

— Hai să ne jucăm împreună.